

Z d e l a.

O Marija, sveta Deva,
Klice naših čuj glasov,
Ko se zdaj po trudu dneva
Zopet vračamo domov.

Hvala Ti, iskrena hvala,
Da ljubeče si ves čas
Danes nam ob strani stala,
Zlega varovala nas.

Dobra Mati, kot pri trudi,
V snu nam pridi na pomoč,
Kakor zvezde ti nas tudi
Gledaj dol z neba vso noč.

Greg. Gornik.

Mali Francek Serafin.

Zadnji »Angeljček« vam je prinesel, pridni mali čitateljčki, ginljivo zgodnico o dobri in nedolžni Vidici, katera je do solz ginila marsikoga izmed vas.

Danes naj vam pa pové kaj malega iz otročjih dnij malega Francka Serafina. Vsi ga sicer niste poznali tega dobrega in ljubeznivega dečka, ki je živel le štiri in pol leta. A med vami, ki »Angeljčka« vsakikrat težko pričakujete, vas je pa vendar-le nad 250, ki ste malega Francka dobro poznali in ga imeli slednji šolski dan pred podukom v svoji sredi. Onim pa, kateri ga niste poznali, bodi povedano, da je bil Francek Serafin jako priden sinček vrlega učitelja blizu Ljubljane. Oj, kako so ga učenci radi imeli. Že skozi tri pomladi so mu veselo prinašali prvih trobentic, zvončkov in vijolic, iz katerih je osobito letos sam povijal in spletal lepih venčkov za Mater božjo in malega Jezuška tam v znamenju »Vir milosti«. Kako jih je pa tudi on rad imel; ob šolskih dneh jih je vselej težko pričakoval, ko so prihajali; čeravno še tako mlad, je vendar vsakega izmed njih poznal in vedel poklicati po imenu in priimku, ter vedel povedati, čegav in iz katere vasi je doma. Ob prostih šolskih dnevih in med velikimi počitnicami je vedno povpraševal, kdaj bo zopet šola, da se more z učenci nedolžno poigrati in veseliti.

Mali Francek je bil pa tudi v drugem oziru kaj blag in dober deček. Njegova dobra mamica so ga bili

naučili že prav veliko lepih molitvic. Vsak večer, predno je zaspal, zmolil je vse prav pobožno. Vselej, ko je zvonilo »Angeljevemu češčenju«, se je takoj odkril, pokrižal, sklenil nedolžne ročice in rekel: »Molimo, zvoní.« To je storil vsakikrat tudi pred jedjo in po jedi. Nikdar ni šel memo kakega znamenja, da bi se ne bil odkril, prekrižal in pred njim priklonil ter se na prsi potrkal.

Nad vse rad je poslušal zgodbe iz sv. pisma; posebno ljube so mu bile one o Jezusovem rojstvu, pastircih, sv. treh Kraljih, nedolžnih otročičkih, dvanajst let starem Jezusku v tempelju, Kristusovem trpljenju, itd. Iz stare zaveze pa posebno o Egiptovskem Jožefu in njegovih bratih. Pri tej je večkrat rekel: »Kaj ne, ata, jaz sem najmlajši, pa me moja brata in sestri ne bodo prodali; saj me imajo vsi radi.«

»Vrtec« in »Angeljček« sta mu bila posebno ljuba zavoljo lepih in podučnih podob. Za vsako je hotel vedeti, kaj pomeni; ko se mu je to jedenkrat povedalo, ni pozabil nikdar več; vedeti je pa tudi hotel, kaj se v teh dveh listih čita; povestice si je prav dobro zapomnil in potem njih jedro drugim pripovedoval.*)

Tudi svetih podob je imel veliko. Za vsako je vedel, katerega svetnika ali svetnico predstavlja in od koga jo je prejel. Te podobice je imel v posebni časti in jih je vselej, ko se jih je nagledal, lepo zavil in spravil na svoje mesto varno in skrbno. Bog ne daj, da bi mu bila katera kdaj prešla.

Mala Anica v »Vrtcu« mu je vnela ljubezen do koristnih ptičkov ob zimskem času. Pred oknom sobe je bila napravljena vsako zimo za koristne ptičke mala mizica. Skoz dve zimi je hodil vsak dan prav pogostoma gledat, ali je kaj na nji, ali ne. Ako je dobil prazno, vzel je takoj skledico, šel k zaboju, v katerem je bila hrana za ptičke spravljena, jo napolnil in nesel ter stresel na mizico. Ako ravno ob tem ni bilo tam blizu

*) Mali Francek se je posebno veselil vsako leto božičnih jaslic, ob vsakem trenutku je hitel k njim ter potem pripovedoval, kako mil je mali Jezusek, kako stega proti vsakemu, ki ga pride pogledat, svete ročice in kaj so mu prinesli pastirci, pozneje pa tudi sv. trije Kralji za dar.

nobenega ptička, poklical jih je: »Civ, civ, civ«, in takoj so prileteli. Oj, kako je bil vesel, ko je videl, kako odnašajo lepe seničke bučine peške, ravno tako brglez in detal; a drugi ptički pa zrnje in drugo. Kar smejalo se mu je nedolžno srcece same radosti.

Revež ni smel nobeden od hiše prazen iti; za vsakega je prišel prosit ateja ali pa mamu »krajcar«, da ga je dal potem sam revežu.

Bil je zelo ubogljiv; kar se mu je ukazalo, storil in ubogal je z veseljem takoj. Miroval (lenobe pasel) ni nikdar; poletu je imel vedno okolu hiše in na vrtu dosta opravil, po zimi pa v sobi, kuhinji in tudi v novem snegu.

Ko je bil malo odrastel, je vsak večer pred počitkom poškopil z blagoslovljeno vodo svojo in drugih postelje; to opravilo je prevzel svoji mami.

V spanju (sanjah) je prav velikokrat zmolil na glas »angeljevo češčenje«, molitvico: »O moja Gospa, moja Mati itd. ter ono: »O moj ljubi angelj varih itd.« Marijino svetinjico je imel od rojstva vedno na vratu; vsako jutro, ko se je zbudil in slednji večer, predno je zaspal, jo je po večkrat poljubil in dal čast Bogcu; posebno rad se je priporočal Mariji, Jezušku in angeljčku varihu.

Svoja bratca in sestrici je vselej težko pričakoval na počitnice; vselej je štel dneve, kdaj da bo jeden ali drug zopet doma. Pripovedoval jim je vselej, kar je med tem, ko so bili raz doma, novega videl in lepega slišal.

Dné 11. aprila je bil do jedne ure popoldne še prav čvrst, vesel in živ deček; od jutra do tega časa je bil kar neugnan; vse je obletal po hiši in zunaj okolu po vrtu; pel je in celo vriskal od samega veselja. Imel je mali »metalofon«, na katerega se je bil navadil že troje pesmic zaigrati; tudi te je še ponovil — zadnjikrat. Ob jedni pa kar neutegoma prihiti v kuhinjo in prosi postrežnico: »Tina, daj mi kisle vode; v grlu me boli!« Nato je šel pred vrata sobe drugega razreda in legel tam na prag. Reklo se mu je, da naj ide v sobo k mami; odvrnil je, da mora še ateja poslušati, kako podučuje otroke v šoli. Zgrabila ga je bila neusmiljena vratna bolezen. Nobeno zdravilo ni nič izdalo. Dan

potem so ga proti večeru vprašali njegov oče, če ga kaj hudo boli v grlu. Rekel je, da ne. Oče mu pravijo nato: »Hvala Bogu, bodeš pa kmalu zopet ozdravel.« On pa odvrne: »Ozdravel ne bodem več, ker bodem umrl.« Oče: »Ali bi rad umrl?« Sinček: »Prav rad umrjem.« Oče: »Zakaj?« Sinček: »Zato, da pridem k Mamki božji in angeljčkom varihom, rad bi se že pri njih veselil, ker je v nebesih tako lepo.«

Bolezen je prihajala čim dalje opasneja. Vžil ni med vso boleznijo nič drugega, nego malo vode, katere je prosil skoraj vsak hip. Potožil ni med vso boleznijo niti jedenkrat najmanjše besedice.

Dva večera pred smrtjo, ko je z očetom opravil svojo večerno molitev, zaprosil je: »Ata, povejte mi še kaj o nedolžnih otročičkih«. Oče mu rečejo: »Saj to zgodbo že znaš sam«. On pa reče: »Znam jo znam, pa bi jo vendar rad še jedenkrat od vas slišal.« Vstreglo se mu je, na kar je malo zaspal. Ob večeru pred smrtjo je pa prosil svojo mamo, da opravijo ž njim navadno večerno molitev. Vse sta morala skupaj obmoliti in ponoviti ves krščanski nauk, kolikor ga je že znal na pamet, osobito o sv. Trojici. Celo noč potem je bil v neki omedlevici; v tej je prav pogostoma klical in izgovarjal presveto ime: Jezus. Dne 16. aprila ob 10. uri dvajset minut dopoludne se je ločila njegova nedolžna dušica od telesa. Ko so se molile ob njegovi mrtvaški postelji, katero je ob zdravju slednji večer poškopil z blagoslovljeno vodo, litanije vseh svetnikov, je med temi trikrat bolj polagoma in na dolgo zasopel, malo ustica odprl in pri odstavku: »Sveti nedolžni otroci, za nas Boga prosite«, zadnjikrat zdihnil in z odprtimi očmi proti nebu pogledal. In — njegova nedolžna dušica je bila med angeljci v svetih nebesih, kamor priti je tako srčno želel.

Oj, kako ga je bilo ginljivo videti na mrtvaškem odru med cvetkami in gorečimi svečami! Bil je čisto nespremenjen in držal se je tako ljubko in veselo na smeh.

Zadnje jutro pred smrtjo je naredil še ta-le testament: »Dile mi lepo očedite (za rakev) in Materi božji naredite lep venec« (pri novem znamenju namreč, katero

se je ob sosednji vasi postavilo in se je imelo v kratkem blagosloviti). Volja njegova je že izpolnjena.

Pogreb njegov, dasiravno priprost, je bil kaj lep. Šolski otroci, četudi ni bil še njih sovrstnik, so se nekateri prav bridko solzili za njim, ko so zvedeli za njegovo smrt. Pogrešajo ga pa še sedaj.

Tako-le umira nedolžnost. Otročički! Ostanite vedno dobri in pobožni, pa hode tudi za vas smrtna ura vesela in radostna, plačilo pa večno in nevenljivo med angeljčki v svetem rajju!

Mali Franček nam pa z onega sveta sedaj tako-le kliče:

Oče, mati, brata, sestri in vi učenčki mali, ne tugujte za menoj!

Sam mlad se ločil od svetá,
Da prosil bom za vas Bogá.

Venceljnov.

Angelica.

»**P**ridi nevesta Kristusova in sprejmi krono večne slave!« Tako je povabil prečisti Ženin vseh devic sv. Angelo, ustanoviteljico uršulink, k sebi — tje, kjer je življenje neminljivo. Že se veseli tam gori 356 let in uživa, česar še človeško oko ni videlo, uho ne slišalo in srce ne občutilo. Nesebična ljubezen pa želi, da so tudi drugi deležni njene sreče. Ta sveta ljubezen se očitno kaže pri blaženi materi sv. Angeli. Ona presaja neprenehoma nežne cvetke iz zemeljskih cvetličnjakov, iz učilnic svojih duhovnih hčerá, blagih uršulink, v vrtec Božji, kjer jih goji nebeški Vrtnar sam.

Med drugimi cvetkami, katere so bile zadnji čas presajene v sveti raj, bila je tudi mala osemletna deklica Angelica, katera je kakor duhteča vijolica tiho v samotnem kraju svojega bivališča razširjala vonjavo svoje miline v daljni otroški krog. Angelica je bila radi svoje ljubeznivosti zares priljubljena svojim součenkam, s katerimi je obiskovala tretji razred uršulinske šole v